

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Dalily Marečkové v právní věci žalobce: **Ing. T. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2011, č.j. 223564/2011/KUSK

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2011, č.j. 223564/2011/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným shora žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu S. - platební výměr č. 3/2010 ze dne 13. 9. 2010, č.j. 334/2010 (dále jen „platební výměr“). Tímto platebním výměrem správní orgán I. stupně vyměřil žalobci poplatek za komunální odpad v částce 1.300 Kč, a to s odkazem na § 17a zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů a na obecně závaznou vyhlášku obce S. č. 4/2008, o systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů a poplatku za komunální odpad (dále jen vyhláška „č. 4/2008“).

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že poplatníkem poplatku za komunální odpad je podle § 17a odst. 2 zákona o odpadech každá fyzická osoba, při jejíž činnosti vzniká komunální odpad, a to bez ohledu na to, zda je vlastníkem rekreační stavby, domu, nebo bytu. Výši poplatku stanovila obec Struhařov vyhláškou č. 4/2008, a to podle předpokládaných nákladů na systém nakládání s komunálními odpady. Výše poplatku dopadající na jednotlivé poplatníky je určena podle počtu a objemu nádob určených k shromažďování komunálních odpadů. Zákon o odpadech přitom ukládá povinnost nakládat s komunálním odpadem, který vzniká na území obce pouze v této obci a fyzickým osobám ukládá povinnost odkládat odpad do systému stanoveného obcí. K námitce, že výrok

platebního výměru neobsahuje období, za něž je poplatek vyměřován, žalovaný uvedl, že tato skutečnost plyne z odkazu na vyhlášku č. 4/2008, jejíž součástí je příloha č. 1, kde se uvádí, že poplatek se stanovuje pro kalendářní rok 2009.

Rozhodnutí žalovaného žalobce napadá žalobou a navrhuje, aby je soud (včetně platebního výměru) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce v první řadě namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť toto rozhodnutí se nezabývalo námitkou žalobce uvedenou v odvolání, že při činnosti jeho a osob užívajících jím vlastněnou nemovitost na území obce Struhařov nevzniká žádný komunální odpad. Žalobce důsledně předchází vzniku odpadu a on ani osoby užívající jeho nemovitost se v obci v roce 2009 nezbavili žádné věci, a to jak legálně odložením na místo k tomu obcí určené, tak nelegálně odložením na nepovolenou skládku. Toto tvrzení nezpochybňuje ani správní orgán I. stupně ani žalovaný. Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je přitom odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje, nebo má úmysl, nebo povinnost se jí zbavit. K případnému úmyslu žalobce zbavit se nějaké věci se žalovaný ani správní orgán I. stupně nevyjádřil. Takový úmysl přitom musí být bezprostřední, neboť z dlouhodobějšího hlediska lze předpokládat úmysl zbavit se téměř všech věcí. Tento úmysl je přitom prokazatelný pouze ve zjevných případech a v ostatních případech by předpoklad tohoto úmyslu byl pouhou spekulací, což nemůže být podkladem správního rozhodnutí.

Argument žalovaného ustanovením § 17a odst. 2 zákona o odpadech a způsobem stanovení poplatku a jeho účelem považuje žalobce za irelevantní. Jde pouze o obecná konstatování, která žalobce navíc nezpochybňoval. Rovněž argument povinností osob ukládat odpad do systému stanoveného obcí je chybný. Taková povinnost totiž vzniká pouze v případě, že u těchto fyzických osob takový odpad vznikl. Fyzická osoba, při jejíž činnosti odpad nevzniká, však zákon tímto způsobem neporušuje. Žalobce rovněž trvá na tom, že neuvedení období, za které se poplatek vyměřuje, je zásadním nedostatkem, což ostatně potvrzuje i postup žalovaného v související právní věci (pozn. soudu vedené zdejší soudem pod sp. zn. 45 Af 7/2012). Žalovaný se též nezabýval námitkou žalobce, že z platebního výměru není zřejmé, jakým způsobem dospěl správní orgán I. stupně k stanovení výše poplatku, neboť se neuvádí počet ani objem nádob podle čl. 5 odst. 2 vyhlášky č. 4/2008, ani se v platebním výměru neodkazuje na některou z položek přílohy č. 1 podle čl. 5 odst. 3 vyhlášky č. 4/2008. V jiné věci (pozn. soudu vedené zdejší soudem pod sp. zn. 45 Af 7/2012) přitom žalovaný tuto námitku považoval za oprávněnou a platební výměr v tomto smyslu změnil. Nadto si žalobce od svozové firmy nepřevzal, ani sám neobstaral žádnou sběrnou nádobu, což je známo jak správnímu orgánu I. stupně, tak žalovanému. Jestliže se podle vyhlášky č. 4/2008 poplatek stanoví tak, že se počet požadovaných nádob vynásobí výší poplatku za jednu osobu, pak je zjevné, že žalobce nemá platit poplatek žádný.

Žalobce dále tvrdí, že řízení, které předcházelo vydání platebního výměru je stíženo závažnou vadou, neboť před vydáním platebního výměru správní orgán I. stupně žalobce neregistroval jako daňový subjekt, tedy jako plátce poplatku. Registrace plátce daně je přitom úkonem, který musí bezpodmínečně předcházet vydání platebního výměru. Závěrem žalobce pro ilustraci zcela odlišného přístupu jiných správních orgánů předložil rozhodnutí Okresního úřadu Pelhřimov ze dne 8. března 2000, č.j. PE2564/2000.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce je vlastníkem nemovitosti v části obce Bořeňovice, přičemž tato nemovitost slouží jemu a jeho rodině k bydlení, víkendovému pobytu a k pěstování ovoce a zeleniny, což jsou činnosti obecně považované za takové, při kterých vzniká odpad (§ 3 odst. 1 zákona o odpadech). Správní orgán I. stupně si proto důvodně vytvořil úsudek o tom, že na základě užívání této nemovitosti vzniká odpad a stanovil nejnižší možný poplatek za komunální odpad. Vyšel přitom ze skutečného stavu věci a nikoliv z tvrzení žalobce uváděných v odvolání. Námitka žalobce, že neprodukuje žádný

odpad, přitom nemůže být účinným odvolacím ani žalobním důvodem. Poplatek za komunální odpad se platí jedinečně za vznik tohoto odpadu na katastrálním území obce, přičemž žalobce výslovně potvrzuje, že odpad jeho činností vzniká, přičemž takto vzniklý odpad však odváží na území jiné obce. Tím porušuje povinnost uloženou § 17 odst. 4 zákona o odpadech. Žalobce přitom zcela zjevně zaměňuje vznik odpadu s množstvím takto vzniklého odpadu. Pokud přitom žalobce produkuje malé množství odpadu, může se dohodnout na menší nádobě za odpad, popřípadě se zapojit do likvidace komunálního odpadu v chatové oblasti, nebo požádat o prominutí tohoto poplatku. Žalovaný dále uvádí, že chybějící období, za které je poplatek vyměřován, není vadou, která by způsobovala neplatnost platebního výměru. Námitka týkající se předchozí registrace poplatku za komunální odpad není srozumitelná. Žalobce neuvádí, jaká vada rozhodnutí tímto údajně vadným postupem měla být způsobena. Registrační povinnosti přitom podléhají pouze podnikatelské činnosti a nikoli nahodilá nebo jednorázová povinnost. Žalovaný proto navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na svých žalobních námitkách a tvrzení žalovaného obsažená ve vyjádření k žalobě označil za nepravdivá. Žalobce trvá na tom, že při jeho činnosti a činnosti osob užívající jeho nemovitost nevzniká na území obce Struhařov žádný komunální odpad. Zákon o odpadech přitom povinnost platit za odpad nestanoví na základě vlastnictví nemovitosti, nebo jakýchkoliv činností osob tuto nemovitost užívajících. Tato povinnost je stanovena pouze v případě vzniku odpadu při těchto činnostech. Bez prokázání vzniku odpadu je přitom jakýkoliv úsudek správních orgánů zcela nepodložený. Pokud žalovaný tvrdí, že správní orgán I. stupně vyšel ze skutečného stavu věci, pak tento stav nijak nekonkretizuje ani neuvádí, jak jej zjistil. S danými zjištěními přitom žalobce před vydáním rozhodnutí nikdo neseznámil. Úvahy žalovaného o malém množství odpadu považuje žalobce za nepřipadné, neboť ve skutečnosti odpad nevzniká žádný. Nesprávné je i zpochybňování registrace k poplatku, jakožto nutného předpokladu pro jeho následné vyměření, jak ze zákona o správě daní a poplatků, tak i z daňového řádu plyne povinnost zcela opačná.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 17 odst. 2 zákona o odpadech obec může ve své samostatné působnosti stanovit obecně závaznou vyhláškou obce systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů vznikajících na jejím katastrálním území včetně jejich biologicky rozložitelné složky a systému nakládání se stavebním odpadem. Obec má následně trojí možnost financování nakládání s odpady, kterými jsou smluvní úhrada za nakládání s odpady (§ 17 odst. 5 zákona o odpadech), poplatek za komunální odpad (srov. § 17 odst. 5, větu třetí a § 17a odst. 1, větu druhou tohoto zákona) a místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (§ 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Tyto možnosti nemůže obec kumulovat (srov. § 17 odst. 5 a § 17a odst. 1 větu druhou zákon o odpadech), ale může zvolit toliko jednu z uvedených možností, přičemž každá z nich se posléze řídí vlastním režimem (smlouvou, zákonem o odpadech spolu s obecně závaznou vyhláškou obce nebo zákonem o místních poplatcích).

V souzené věci zvolila obec Struhařov způsob financování nakládání s odpady prostřednictvím poplatku za komunální odpad ve smyslu § 17a zákona o odpadech, jehož odst. 1 zmocňuje obec, aby obecně závaznou vyhláškou tento poplatek stanovila a vybírala. Podle § 17a odst. 2 zákona o odpadech je poplatníkem tohoto poplatku každá fyzická osoba, při jejíž činnosti vzniká komunální odpad. Plátcem poplatku je vlastník nemovitosti, kde vzniká komunální odpad. Jde-li o budovu, ve které vzniklo společenství vlastníků jednotek

podle zvláštního zákona, je plátcem toto společenství. Plátce poplatků rozúčtuje na jednotlivé poplatníky. V souladu s uvedeným zmocněním vydala obec Struhařov vyhlášku č. 4/2008.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tím, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že při činnosti jeho a osob užívajících jím vlastněnou nemovitost na území obce Struhařov nevzniká žádný komunální odpad. K této námitce soud předesílá, že v souzené věci postupoval správní orgán podle zákona 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, podle jehož § 116 odst. 2 v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Na odůvodnění rozhodnutí o odvolání se rovněž vztahují požadavky kladené v § 102 odst. 3 na odůvodnění každého daňového rozhodnutí, které musí obsahovat důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. Z odůvodnění odvolacího daňového rozhodnutí proto musí být zřejmé nejen to, jak odvolací orgán ve výsledku s námitkami odvolatele naložil (zda je shledal důvodnými či nikoli), ale také z jakých tak učinil důvodů. Proto i za situace, kdy námitky odvolatele nejsou podle názoru odvolacího orgánu pro věc podstatné nebo se odvolatel ve svém názoru mylí, musí odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí na tyto odvolatelovy námitky reagovat a uvést k nim své argumenty.

Žalobce v odvolání opakovaně zdůraznil, že v jeho nemovitosti při činnosti osob tuto nemovitost užívajících žádný komunální odpad nevzniká. Ve vztahu k tomu argumentoval jednak ustanovením § 3 odst. 1 zákona o odpadech, z něhož dovozoval, že odpad vzniká až v okamžiku, kdy se osoba zbavuje movité věci nebo má tento úmysl či povinnost, což není jeho případ, neboť všechny věci v jeho nemovitosti používá k původnímu účelu. Dále v odvolání uvádí, jak nakládá například odpadem z ovoce a zeleniny, papírem či obaly od potravin. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na tato konkrétní tvrzení žalobce nereagoval, v odůvodnění k vzniku poplatkové povinnosti uvedl toliko to, že povinnost platit poplatky se vztahuje na každou fyzickou osobu, při jejíž i krátkodobé činnosti vzniká komunální odpad. Žalovaný ani nijak nevysvětluje, proč nepovažuje za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Argumentací k této otázce uvedenou ve vyjádření k žalobě již není možné své rozhodovací důvody doplnit, neboť úkolem vyjádření žalovaného v žalobním řízení je toliko hájit své již vydané rozhodnutí a nikoli doplňovat v rozhodnutí neuvedené důvody a argumenty.

Povinnost žalovaného vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí se všemi námitkami odvolatele je předpokladem přezkoumatelnosti rozhodnutí. Jelikož žalovaný této povinnosti nedostál, je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je ve shora uvedeném rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nemíjí přitom namístě, aby soud v tomto řízení řešil danou otázku, tj. činit úvahy, které prioritně náleží učinit správnímu orgánu. To by bylo v rozporu s principem přezkumu správního rozhodnutí, který je založen na tom, že je to vždy správní orgán, který k věci jako první zaujme své stanovisko.

Žalobce rovněž brojí proti neuvedení období, za které je poplatek platebním výměrem vyměřován. Náležitosti (jak obsahové, tak formální) platebního výměru je třeba posuzovat podle § 32 zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků je základní náležitostí

rozhodnutí výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, též částka a číslo účtu příslušné banky, na nějž má být částka zaplacená.

Ohledně požadavků na výrok platebního výměru z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 13. 11. 2003, čj. 6 A 38/2002-53, plyne, že „výrok rozhodnutí (enunciát) obsahuje autoritativní řešení otázky, která je předmětem řízení – tj. vlastní rozhodnutí ve věci, kterou je nutno ve výroku jednoznačně specifikovat. Právě v této části rozhodnutí ukládá správce daně povinnosti a zakládá práva, mění právní vztahy nebo je autoritativně deklaruje. Proto musí být výrok po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný. Platební výměr je rozhodnutí, kterým správce daně v souladu s ustanovením § 32 odst. 8 a § 46 odst. 4, 7 zákona o správě daní v jeho výroku sděluje a současně závazně stanoví základ daně a vyměřuje daň, přičemž musí současně respektovat § 40 odst. 17 (pozn. krajského soudu: později odst. 14) zákona o správě daní, podle něhož se skutečnosti rozhodné pro vyměření daně posuzují pro každé zdaňovací období samostatně. Z obsahu výroku platebního výměru musí tedy jednoznačně vyplývat stanovený základ daně, výše vyměřené daně a zdaňovací období, ke kterému se tyto údaje vztahují.“

Tyto závěry lze aplikovat i na souzenou věc; z obsahu výroku platebního výměru proto musí jednoznačně planout výše vyměřeného poplatku a také období, za které je tento poplatek vyměřován. Soud nesouhlasí s žalovaným, že období, za které je poplatek vyměřován, je možné dovodit z odkazu na vyhlášku č. 4/2008, jejíž součástí je i příloha č. 1 stanovící poplatek pro kalendářní rok 2009. Předně výrok platebního výměru neodkazuje přímo na tuto přílohu, ale pouze na vyhlášku jako celek, přičemž nelze přehlédnout, že podle čl. 5 odst. 3 vyhlášky č. 4/2008 přílohu stanovící konkrétní výši poplatku pro kalendářní rok schvaluje zastupitelstvo obce nejpozději do 15. 1. kalendářního roku, tj. každý rok po dobu účinnosti vyhlášky. Nelze proto bez dalšího vyloučit, že k datu vydání platebního výměru (13. 9. 2010) již byla schválena i příloha stanovící výši poplatku pro kalendářní rok 2010, který by byl k tomu datu také splatný. Z pouhého odkazu na vyhlášku č. 4/2008 proto podle názoru krajského soudu nelze mít za to, že z platebního výměru jednoznačně plyne období, za které je poplatek vyměřován. Pokud žalovaný tuto vadu v odvolacím řízení nenapravil, je třeba jeho rozhodnutí považovat za nezákonné.

Žalobce rovněž namítá, že se žalovaný nezabýval odvolací námitkou, že z platebního výměru není zřejmé, jakým způsobem dospěl správní orgán I. stupně k stanovení výše poplatku, neboť se neuvádí počet ani objem nádob podle čl. 5 odst. 2 vyhlášky č. 4/2008, ani se v platebním výměru neodkazuje na některou z položek přílohy č. 1 podle čl. 5 odst. 3 vyhlášky č. 4/2008. I tato námitka je důvodná, neboť i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto odvolací námitku, kterou žalobce dle obsahu odvolání skutečně uplatil, zcela pomínil. V tomto rozsahu je rozhodnutí žalovaného rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, platí přitom vše, co již bylo ohledně požadavků na odůvodnění rozhodnutí řečeno shora.

Dílní nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nebrání tomu, aby se soud vypořádal s dalšími námitkami žalobce. Pokud o námitku týkající se povinnosti osob ukládat odpad do systému stanoveného obcí, může tak soud učinit pouze omezeným způsobem. Její definitivní vyřešení je totiž do jisté míry závislé na závěru ohledně vzniku odpadu. Obecně však lze konstatovat, že tato povinnost fyzických osob, při jejíž činnosti vzniká odpad, tato skutečně stíhá, neboť podle § 17 odst. 4 zákona o odpadech fyzické osoby jsou povinny odkládat komunální odpad na místech k tomu určených a ode dne, kdy tak obec stanoví obecně závaznou vyhláškou, komunální odpad odděleně shromažďovat, třídit a předávat k využití a odstraňování podle systému stanoveného obcí, pokud odpad samy nevyužijí v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy.

Poslední námitka žalobce směřuje proti postupu správního orgánu I. stupně, který před vydáním platebního výměru žalobce neregistroval jako daňový subjekt, tedy jako plátce poplatku. Tato námitka není důvodná. Registrační povinnost je třeba posuzovat podle § 33 zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků, který byl účinný v době před vydáním platebního výměru. Podle § 33 odst. 1 tohoto zákona poplatník, který obdrží povolení nebo získá oprávnění k podnikatelské činnosti nebo začne provozovat jinou samostatnou výdělečnou činnost, je povinen do třiceti dnů podat přihlášku k registraci u místně příslušného správce daně. Podle § 33 odst. 5 však mimo jiné, registrační povinnost nemá daňový subjekt, u kterého vznikla jen nahodilá nebo jednorázová daňová povinnost. Z uvedených ustanovení plyne, že v případě poplatku za komunální odpad poplatníkovi registrační povinnost nevzniká, a proto ani nevzniká povinnost správce daně registrovat takového poplatníka z moci úřední (§ 33 odst. 14 zákona o správě daní a poplatků). Čl. 7 odst. 1 vyhlášky č. 2/2007 přitom nelze považovat za samostatné stanovení registrační povinnosti (to ostatně ani není možné, neboť povinnosti lze osobám ukládat pouze zákonem nebo na jeho základě), ale toliko za odkaz na zákonnou úpravu registrační povinnosti, tj. na již citované ustanovení § 33 zákona o správě daní a poplatků.

Krajský soud uzavírá, že žaloba je důvodná. Rozhodnutí žalovaného proto zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a pro nezákonnost podle § 78 odst. 1, aniž nařizoval jednání, a věc žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí se žalovaný vypořádá s odvolací námitkou, zda v nemovitosti žalobce při činnosti osob tuto nemovitost užívajících vzniká komunální odpad a s odvolací námitkou týkající se způsobu stanovení výše poplatku. Rovněž v dalším řízení napraví vadu platebního výměru spočívající v chybějícím období, za které je poplatek vyměřován. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníku řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která činí 3000 Kč a je tvořena zaplaceným soudním poplatkem. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. ledna 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 22. 1. 2013 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení: Nešporová